

opusdei.org

Malena kuća, velika obitelj!

Na početku petog tjedna karantene netko me je pitao: „Kako uspijevaš sa svom svojom djecom u toj vašoj maloj kući?“ Moj suprug i ja imamo sretnu malu momčad od devetero djece u dobi između pet i dvadeset dvije godine.

22.05.2020.

Zadnja četiri tjedna nas desetero živi u maloj skromnoj kući, ali danas nam je i najstarija kćer stigla kući tako da nas je 11. Usprkos činjenici

da nemamo puno prostora, moj suprug je sjajan u izgrađivanju i uspije stvoriti prostor tamo gdje se činilo da ga nema. Usko je i skućeno, ali na to smo navikli, to je dom!

Počelo je kao avantura... i postalo rutina

Karantena je isprva, početkom ožujka, bila avantura. Svi su, od vrtićanaca do studenata, bili uzbuđeni činjenicom da više ne trebaju nikuda ići. Prvih smo par dana na sve gledali kao na produženi godišnji odmor te smo provodili vrijeme opuštajući se i zabavljajući. Nije nam trebalo dugo da shvatimo da ako svi skupa želimo preživjeti, „esencijalno“ je uspostaviti red i rutinu. Tada smo shvatili da se svi trebamo truditi u vrlinama, za dobrobit i nas roditelja i djece. „Svi smo u ovome zajedno“, naše je obiteljski moto. Nikada nije riječ o „nama protiv njih“ već o tome kako

svi možemo biti sretni skupa u našem malenom domu.

Polako smo počeli ugrađivati vrline u rutinu. Neke su se primile bez puno truda, prirodno, a na nekima se još uvijek radi.

Kada je novost splasnula

Jutra su započinjala buđenjem na vrijeme, namještanjem kreveta, presvlačenjem, pranjem zubi, pražnjenjem perilice i pripremanjem doručka. Isprva je sve teklo glatko; ali kada je senzacija splasnula, svima nam je ova rutina postala borba. Čak sam počela iskorištavati tišinu ujutro dok svi spavaju (puno duže od uobičajenog vremena ustajanja) kako bih uživala i sačuvala si malo vremena za sebe. Činilo se tako nestvarno da ja ovdje očajnički pokušavam biti sama, dok toliki ljudi diljem svijeta žele upravo suprotno. Neprestano mi se vraćala definicija vrline kao navike. Isto tako mi se

neprestano vraćala i ideja o
započinjanju uvijek i uvijek iznova.
Ljubav, nada i vjera – upravo smo te
vrline željeli postići.

Koristili smo web stranice kako
bismo postavili raspored za najmlađe
da mogu pratiti školu, dok su stariji
osnovnoškolci nastavili sa školom na
daljinu. Stariji su nastavili s učenjem
i radom od kuće, što nam je bila još
jedna poteškoća. Trebali smo se
truditi biti tiho dok su drugi bili na
online sastancima. Stavili bismo
natpis „Sastanak u tijeku“ na vrata
spavaće sobe, ali čak i tada to bi bio
izazov. Jakost, ustrajnost i
poduzetnost, shvatili smo, još su neke
vrline na kojima trebamo raditi.

Izazovi, zabava i nedostatak bližnjih

Moj je suprug ostao zaposlen, radeći
od kuće, dok sam ja ostala bez svog
posla, što je zapravo ispalo kao
blagoslov. Bila sam više prisutna tu

za djecu. Tijekom tjedna smo šili, slikali, pokušavali, ali bezuspješno, stvoriti sunčev sustav od papira. Skala nam je bila toliko netočna da je Merkur ispao iste veličine kao i Saturn. (Znam da nikada neću uspjeti biti mama koja školuje djecu od kuće.) Mnoge od njih sam naučila kuhati, peći i pravilno napuniti i isprazniti perilicu posuđa. Popravili smo i prebojili brojne bicikle, reorganizirali mnoge stolove, izvukli stare kompjutere i monitore tako da nam soba za učenje slična ratnoj sobi – ali sve radi. Reorganizirala sam dnevnu sobu tako da u nju stane još jedan stol.

Bio je veliki izazov ne vidjeti ostatak šire obitelji. Svima nam nedostaju nedjeljni ručkovi s bakom i djedom. Nedostaju nam rođaci, nećaci i nećakinje, prijatelji i kolege s posla. Nedostaje nam Misa, naša župna zajednica, župnik i kapelica. Tužni smo kad vidimo koliko ljudi pati i

umiru sami i pokušavamo ih se svih sjetiti u našim molitvama i na virtualnim Misama.

Življi dom

Borimo se nadvladati tugu, dosadu i lijenost. Međutim, kada nas je toliko ubrzo se shvati da je uvijek tu netko koga treba razveseliti ili kome u nečemu treba pomoći. Naša četiri starija dečka sve su nas nasmijali kada su neku večer došla za stol na večeru u sakoima! Razgovori za stolom uvijek su zabavni i traju puno duže nego inače. Uvijek negdje svira neka glazba, a novost nam je i večer igre. Također zajedno kao obitelj molimo krunicu. Prije sam uvijek pozivala druge da se mole sa mnom, sada dolaze bez da ih tražim. Težimo domu punom svjetla i radosti; ne uspijemo uvijek ali uvijek se trudimo iznova započeti.

„Kako uspijevaš?“

Dakle, da odgovorim na pitanje kako uspijevam: „Trudimo se, borimo i želimo uživati u situaciji najviše koliko možemo—*zajedno*.“

pdf | document generated
automatically from [https://opusdei.org/
hr-hr/article/malena-kuca-velika-obitelj/](https://opusdei.org/hr-hr/article/malena-kuca-velika-obitelj/)
(28.03.2026.)